

Καρίμ Αμπντούλ Τζαμπάρ: “ο ιός του ρατσισμού είναι πιο θανατηφόρος από τον κορονοϊό”

Αναδημοσιεύουμε το κείμενο του Καρίμ Αμπντούλ Τζαμπάρ που έγραψε με αφορμή τη δολοφονία του George Floyd και τα γεγονότα που επακολούθησαν στους LA Times, κάνοντας ευθεία επίθεση στον Ντόναλντ Τραμπ. Το κείμενό του δημοσιεύτηκε το Σάββατο 30 Μαΐου. Ο Καρίμ Αμπντούλ Τζαμπάρ, πρώην μπασκετμπολίστας και κορυφαίος σκόρερ όλων των εποχών στο NBA, συγγραφέας 16 βιβλίων, αρθρογράφος και πάντα ένας θερμός υποστηρικτής της κοινωνικής δικαιοσύνης και της ισότητας, ο σταρ που έγινε ακτιβιστής μετά την αποχώρησή του από το NBA.

Kareem Abdul-Jabbar: Δεν καταλαβαίνετε τις διαδηλώσεις;

Ποια ήταν η πρώτη αντίδρασή σας όταν είδατε το video, όπου ένας λευκός άνδρας πατάει στον λαιμό με το γόνατο τον Τζορτζ Φλόιντ, ενώ αυτός φώναζε “δεν μπορώ να αναπνεύσω”;

Αν είσαι λευκός, πιθανότατα μурμούρισεσ ένα τρομαγμένο “Ω θεέ μου” ενώ κουνούσεσ το κεφάλι σου για αυτή την σκληρή αδικία. Αν είσαι μαύρος, πιθανότατα σηκώθηκεσ στα πόδια σου, έβρισεσ και ίσως είπεσ κάτι (σίγουρα ήθελεσ να πετάξεις κιόλασ κάτι) ενώ φώναζεσ “όχι άλλεσ μαλ***”. Τότε θυμήθηκεσ τουσ δύο λευκούσ φύλακεσ που κατηγορούνται για τη δολοφονία του Ahmaud Arbery ενώ περπατούσε στη γειτονιά του, τον Φεβρουάριο κι αν δεν έβγαινε στη δημοσιότητα το video πριν από μερικέσ εβδομάδεσ, θα την γλίτωναν.

Και πώς αυτοί οι αστυνομικοί στη Μινεάπολις υποστηρίζουν ότι ο Τζορτζ Φλόιντ αντιστεκόταν στη σύλληψη, ενώ το video δείχνει το αντίθετο. Πώς ο αστυνομικός που πατούσε τον Τζορτζ Φλόιντ

στον λαιμό δεν είναι το στερεότυπο του αντιδραστικού εκνευρισμένου τύπου, αλλά ένας ορκισμένος αστυνομικός που φαινόταν πολύ ήρεμος και χωρίς οίκτο: η ενσάρκωση της κοινοτοπίας του κακού (στυμ: αναφορά στο αντίστοιχο έργο της Χάιννα Αρεντ).

Ίσως σκέφτεσαι την Karen στο Central Park, που κάλεσε την Άμεση Δράση υποστηρίζοντας ότι ο μαύρος άνδρας που της ζήτησε να βάλει λουρί στον σκύλο της, την απειλούσε. Ή την μαύρη φοιτητήτρια του Yale που ενώ κοιμόταν στο κοινό δωμάτιό της και καταγγέλθηκε από έναν λευκό φοιτητή. Γιατί συνειδητοποιείς πως δεν είναι απλά ένας υποτιθέμενος “μαύρος εγκληματίας” αυτός που στοχοποιείται, αλλά όλοι οι μαύροι από τη Νέα Υόρκη μέχρι το Yale.

Αρχίζεις να αναρωτιέσαι μήπως θα ‘πρεπε όλοι οι μαύροι πολίτες να φέρουν κάμερες, κι όχι οι αστυνομικοί.

Τι βλέπεις όταν αντικρίζεις εξαγριωμένους μαύρους διαδηλωτές να μαζεύονται έξω από τα αστυνομικά τμήματα με σηκωμένες γροθιές; Αν είσαι λευκός μπορεί να σκέφτεσαι “αυτοί δεν τηρούν το social distancing”. Μετά παρατηρείς ότι τα μαύρα πρόσωπα ληλατούν τον “στόχο” και σκέφτεσαι “αυτό απλά πληγώνει τον αγώνα τους”. Μετά βλέπει το αστυνομικό τμήμα να φλέγεται και κουνάς το δάχτυλό σου, λέγοντας “αυτό πηγαίνει πίσω όλο τον αγώνα”.

Δεν είσαι λάθος, αλλά δεν είσαι ούτε και σωστός. Η μαύρη κοινότητα είναι συνηθισμένη στον θεσμικό ρατσισμό που είναι σύμφυτη στην εκπαίδευση, στο σύστημα δικαιοσύνης και στους εργασιακούς χώρους. Κι ενώ όλοι κάνουμε όλα τα συμβατικά πράγματα για να κινητοποιήσουμε την κοινή γνώμη αλλά και να δοθεί πολιτική προσοχή -γράψε όμορφα και διορατικά κείμενα στο “Atlantic”, γράφουμε έντεχνα και εμπνευσμένα κείμενα, εξηγούμε τη συνεχιζόμενη καταστροφή στο CNN, υποστηρίζουμε υποψήφιους που υπόσχονται την αλλαγή- η κοινή γνώμη επηρεάζεται ελάχιστα.

Αλλά ο COVID-19 έχει επιφέρει δυσμενείς συνθήκες σε όλους μας, καθώς πεθαίνουμε σε μεγαλύτερο ποσοστό από τους λευκούς, είμαστε οι πρώτοι που χάνουμε τις δουλειές μας, και παρατηρούμε ανήμποροι/ες τους ρεπουμπλικάνους να προσπαθούν να μας αποτρέψουν από το να ψηφίσουμε. Ακριβώς όπως αποκαλύπτεται το γλοιώδες υπογάστριο του θεσμικού ρατσισμού, φαίνεται πως έχει ανοίξει η... κυνηγετική περίοδος για τους μαύρους. Για να χαθεί και η τελευταία αμφιβολία, τα τελευταία tweets του Προέδρου Trump επιβεβαιώνουν την εθνική τάση καθώς αποκάλεσε τους διαδηλωτές ως κακούργους πλιατσικολόγους, που πρέπει να πυροβοληθούν.

Ναι, οι διαδηλώσεις χρησιμοποιούνται συχνά ως δικαιολογία για να εκμεταλλευτεί κάποιος το γεγονός, όπως όταν οι φίλαθλοι πανηγυρίζουν την κατάκτηση ενός πρωταθλήματος από την ομάδα της πόλης τους, καίγοντας αυτοκίνητα και καταστρέφοντας τις βιτρίνες καταστημάτων. Δεν θέλω να δω καταστήματα να λεηλατούνται και κτήρια να καίγονται. Αλλά οι Αφροαμερικανοί ζουν σε φλεγόμενα κτήρια εδώ και πολλά χρόνια, πνίγονται στους καπνούς ενόσω οι φλόγες τούς πλησιάζουν ολοένα και περισσότερο. **Ο ρατσισμός στις ΗΠΑ είναι σαν τη σκόνη στον αέρα: μοιάζει άορατος -ακόμη κι όταν πνίγεσαι από αυτόν- μέχρι να αφήσεις το φως να μπει μέσα. Τότε, τον βλέπεις παντού. Όσο αφήνουμε αυτό το φως να λάμπει, έχουμε μια ελπίδα να καθαρίσουμε απ'αυτόν και όπου αυτό φτάνει. Αλλά πρέπει να παραμείνουμε σε επαγρύπνηση, γιατί παραμένει πάντα στον αέρα.**

Οπότε, ίσως η βασική ανησυχία της μαύρης κοινότητας αυτή την στιγμή δεν είναι αν οι διαδηλωτές διατηρούν τις αποστάσεις ασφαλείας των δύο μέτρων ή αν κάποιοι απεγνωσμένοι έκλεψαν μερικά t-shirt ή ακόμη αν ένα αστυνομικό τμήμα φλέγεται, αλλά στο αν τα παιδιά τους, οι σύντροφοί τους, τα αδέρφια και οι πατεράδες τους θα δολοφονούνται από αστυνομικούς ή αυτούς που θέλουν να γίνουν αστυνομικοί ενώ έχουν πάει απλά μια βόλτα για περπάτημα ή με το αυτοκίνητο.

Ή ότι το να είσαι μαύρος σημαίνει ότι θα πρέπει να βρίσκεις καταφύγιο στο σπίτι σου για το υπόλοιπο της ζωής σου, επειδή ο

ρατσιστικός ιός που προσβάλλει τη χώρα είναι πιο θανατηφόρος από τον COVID-19.

Αυτό που πρέπει να δεις, όταν αντικρίζεις μαύρους διαδηλωτές την εποχή του Ντόναλντ Τραμπ και του κορονοϊού είναι άνθρωποι που ωθήθηκαν στα άκρα, όχι επειδή θέλουν ανοιχτά τα μπαρ και τα κέντρα αισθητικής, αλλά επειδή θέλουν να ζήσουν. Να αναπνεύσουν.

Το χειρότερο όλων είναι πως περιμένουν να δικαιολογήσουν την οργισμένη συμπεριφορά μας κάθε φορά που το καζάνι κοχλάζει. Σχεδόν πριν από εβδομήντα χρόνια, ο Langston Hughes ρωτούσε στο ποίημά του "Harlem": *"τι συμβαίνει σε ένα όνειρο που αναβλήθηκε; / Ίσως κρεμά / σαν ένα βαρύ φορτίο. / Ή μήπως εκρήγνυται;"*.

Πριν από πενήντα χρόνια, ο Marvin Gaye τραγούδησε στο "Inner City Blues": *"Κάνε με να θέλω να ουρλιάξω, έτσι όπως κάνουν τη ζωή μου"*.

Και σήμερα, παρά τις παθιασμένες ομιλίες ηγετών που είχαν καλές προθέσεις, λευκών και μαύρων, θέλουν να σιγήσουν τις φωνές μας, να κλέψουν την αναπνοή μας.

Οπότε, το τι βλέπεις όταν αντικρίζεις έναν μαύρο διαδηλωτή εξαρτάται από το αν μένεις σε αυτό το φλεγόμενο κτήριο ή βλέπεις τηλεόραση με ένα μπόλ γεμάτο ποπ κορν στα πόδια σου, ενώ περιμένεις το "NCIS" να ξεκινήσει.

Αυτό που θέλω εγώ να δω είναι όχι η βιασύνη στην κρίση, αλλά η βιασύνη στη δικαιοσύνη.

Πηγή: www.latimes.com